Forordning

angaaende

Criminalvæsenet paa Island.

Tilskipan

vidvíkjandi

Misgjørningamálum á Íslandi.

Kjøbenhavn, den 24de Januar 1838.

Kjøbenhavn.

Trykt hos Directeur Jens Hostrup Schultz,

Kongelig og Universitets-Bogtrykker.

Vi Frederik den Sjette, af Guds Naade Konge til Danmark, de Venders og Gothers, Hertug udi Slesvig, Holsten, Stormarn, Ditmarsken, Lauenborg og Oldenborg, Gjøre vitterligt: Ligesom det ved Rescript af 19de Februari 1734 er befalet, at alle i Island forefaldende Sager om Drab og Tyverie skulle paakjendes efter Kong Christian den 5tes Norske Lov, der i Henseende til disse Materier stemmer med samme Konges Danske Lov, og den i Aaret 1565 confirmerede saakaldte Store-Dom, der i benævnte Rescript benævnes som den vigtigste særegne islandske Anordning Misgjerningssager angaaende, der indtil videre skulde blive i Kraft, ved senere Anordninger er blevet næsten aldeles afskaffet, saaledes er det befundet, at hvad Jonsbogen, fornemmelig i sammes Mannhelge- og Tyvebalk, saavelsom andre gamle islandske Love indeholde om Misgjerningers Afstraffelse, saa godt som ganske er gaaet af Brug, og at det derhos i sig selv deels er dunkelt og uforstaaeligt, deels upassende til de nuværende Forhold, og uovereensstemmende med de Love, som ere blevne indførte paa bemeldte Land angaaende Straffene for nogle af de vigtigste Forbrydelser, saavelsom med den nu sammesteds gjeldende Rettergangsmaade, men at det derimod, saavel med Hensyn til Lovenes indvortes Beskaffenhed, som for at gjøre Ende paa den Uvished, som den nuværende Retsforfatning fører med sig, vil være særdeles tjenligt for Vore kjære og troe Undersaatter paa Island, i fornævnte Henseende fuldstændigen at

Vér Fridrik hinn Sjötti,

af Guds Náð Konúngur í Danmörk, Vinda og Gauta, Hertogi í Slésvík, Holstein, Stórmæri, Þéttmerski, Láenborg og Oldenborg,

Gjörum vitanlegt: Eins og það með Konúngsbréfi af 19da Febrúarí 1734 er skipað, að öll í Íslandi tilfallandi mál um Manndráp og Þjófnað skuli dæmast eptir Christiáns konúngs hins fimta Norsku Lögum, sem í tilliti til þessara efna eru samkvæm sama Konúngs Dönsku Lögum, og sá á árinu 1565 staðfesti svokallaði stóri Dómur, er í því fyrrtjeða kóngsbréfi nefnist sem hin vigtugasta sérlega íslendska tilskipun, misgjörða málum viðvíkjandi, með síðar útgefnum tilskipunum er nær því að öllu leiti aftekinn, svo er það og sömuleiðis prófað, að það sem Jónsbók, sérílagi í hennar Mannhelgis- og Þjófabálkum, ásamt öðrum gömlum íslendskum Lögum, innihalda um misgjörnínga ressíng, nú að kalla sé öldúngis óbrúkanlegt orðið, og að það þaraðauki í sjálfu sér að nokkru leiti sé myrkt og óskiljanlegt, enn að öðru leiti sé óhagkvæmt nærveranda ástandi og ósámkvæmt við þau lög, sem fyri nefnt land eru útgefin viðvíkjandi straffi nokkurra af þeim heldstu glæpum, og líka við þann nú samastaðar gildandi réttargángsmáta, enn að það þarámóti, svovel með tilliti til laganna innvortis ásigkomulags, sem til að enda þá óvissu er flýtur af því núveranda réttar ástandi, muni vera mjög gagnlegt fyri Vora kjæru og trúu undirsáta á Íslandi, að þeir í fyrrgreindu tilliti verði fullkomlega hluttakandi í þeim almennilegu fyri Vort ríki Danmörk gildandi lög-

deelagtiggjøres i den almindelige for Vort Rige Danmark gjeldende Lov og Ret. Vi have derfor besluttet, at gjøre de her i Danmark gjeldende Straffelove gjeldende paa Island, dog med nogle Undtagelser og nærmere Bestemmelser, som de særegne Forhold paa dette Land kræve. I Forbindelse dermed have Vi end videre været betænkte paa med Hensyn til Misgjerningssagers Forfølgelse, hvorved der allerede, i Følge forhen udgivne Befalinger, paa Island forholdes efter de her i Riget i Almindelighed gjeldende Love, dog under Jagttagelse af enkelte særegne for bemeldte Land givne Forskrifter, at indføre nogle hensigtsmæssige Forbedringer i de for Tiden sammesteds gjeldende Regler.

Efter at Vi om alt dette have indhentet allerunderdanigst Betænkning fra Vore troe Provindsialstænder for Sjellands, Fyens og Lollands-Falsters Stifter samt for Island og Færøerne, byde og befale Vi allernaadigst som følger:

§ 1.

Kong Christian den 5tes Danske Lov, skal i Forbindelse med de senere Anordninger, hvorved samme er blevet forandret eller nærmere bestemt, og under Jagttagelse af de særlige Regler, som indeholdes i de følgende §§, for Fremtiden være den almindelige Regel, hvorefter alle paa Island forefaldende Forbrydelser skulle behandles og straffes, saa at den samme Ret, der med Hensyn til Misgjerninger, disses Behandling og Afstraffelse, i Almindelighed gjelder i Vort Rige Danmark, med de Undtagelser og nærmere Bestemmelser, som i det følgende ville blive fremsatte, ogsaa skal være gjeldende paa Vort Land Island, hvis ældre særegne Love om disse Gjenstande fra nu af skulle være ophævede.

um og rétti. Vér höfum þessvegna ályktad ad gjöra þau straffslög, er gilda hér í Danmörk, gildandi á Íslandi, þó med nokkrum undantekníngum og nákvæmari ákvördunum, er þess sídarnefnda lands sérlega ásigkomulag krefur. Í sameiníngu hérmed höfum Vér enn fremur fyrirhugad, í tilliti til misgjörníngamála rekstrar, — hvör nu, eptir fyrr útgefnum skipunum, á Íslandi plagar ad ské eptir þeim hér í ríkinu almennt gildandi lögum, þó med adgætslu einstakra sérlegra fyri nefnt land útgefinna fyriskrifta, — ad auka nokkrum tilhlýdilegum forbetrunum vid þær reglur, er nú sem stendur eru samastadar gildandi.

Eptir ad Vér um alt þetta höfum útvegad allraundirgefnast álit Vorra trúu Umdæmisstanda fyri Sjálands, Fjons og Lálands-Falsturssstifti svo og fyrir Ísland og Færeyar, bjódum og skipum Vér allranádugast sem eptir fylgir:

§ 1.

Christiáns konúngs hins 5ta Dönsku Lög skulu, í sambandi vid þær seinni tilskipanir hvar med þau eru ordin umbreytt edur nákvæmar ákvördud, og med adgætslu á þeim sérlegu reglum er innihaldast í þeim héreptir fylgjandi §§, eptirleidis vera sú almenna regla, hvareptir allir á Íslandi tilfallandi misgjörníngar skulu medhöndlast og straffast, svo ad sá sami réttur, sem í tilliti til misgjörnínga, þeirra medferdar og refsíngar, almennt gildir í Voru ríki Danmörk, med þeim undantekníngum og nákvæmari ákvördunum er sídar í þessari tilskipun munu tilteknar verda, líka skulu vera gildandi á Voru landi Íslandi, hvörs eldri sérlegu lög um þessi efni hedan af skulu aftekin vera.

§ 2.

Foranførte Vor Befaling har dog alene Hensyn til de almindelige Straffelove, der ere grundede paa de Egenskaber ved de forbudne Handlinger, som disse have tilfælles, hvad enten de begaaes paa Vort Land Island eller i Vort Kongerige Danmark. Den strækker sig saaledes ingenlunde til de Straffebestemmelser, som ere givne, for at omhegne en eller anden i bemeldte Vort Rige eller et enkelt Sted i samme indført særdeles borgerlig Indretning, som enten aldeles ikke finder Sted paa Island, eller som der har faaet en egen anordningsmæssig Forfatning. Saadanne Straffebestemmelser kunne i Island aldrig have en umiddelbar Anvendelse, hvorimod de dog kunne komme i Betragtning som Analogie, naar en særegen Lov sammesteds mangler, men en saadan Aarsagers Lighed finder Sted, som kan hjemle analogisk Anvendelse af Lovene. Iøvrigt vil det, hvad forbemeldte særegne Indretninger angaaer, i et og alt forblive ved de for Island givne særdeles Anordninger, saalænge indtil Vi finde for godt deri at gjøre nogen Forandring. Saaledes ville, t. Ex. de Straffebestemmelser, som indeholdes i de islandske Handelsanordninger, blive ved Magt, uden at de Danske Anordninger forsaavidt kunne blive at følge. Endelig skulle og de særegne Politieanordninger, som ere givne for Island, t. Ex. angaaende Løsgjængere, fremdeles beholde deres Gyldighed.

§ 3.

Da Pengestraffe af lige Størrelse, paa Grund af den ringere Formue som findes paa Island, der ville være mere følelige, end andetsteds i Vore Lande, saa blive alle Pengeboder, som findes be-

§ 2.

Vor fyrrskrifada skipun lítur þó einúngis til þeirra almennu straffslaga, sem eru grundvöllud á þeim eginlegleikum vid forbodinn verk sem þessi sameginlega hafa, hvortheldur sem þau framin eru á Voru landi Íslandi edur í Voru Konúngsríki Danmörk. Hún nær því aungvanveginn til þeirra straffsákvardana sem gjördar eru til ad verja eina edur adra í nefndu Voru ríki, edur á einhvorjum einstökum stad í því, innfærda sérlega borgaralega innrétting, sem annadhvört öldúngis ekki er til á Íslandi ellegar sem þar hefur sérlegt form út af fyri sig eptir lagaboda fyrimælum. Slíkar straffsákvardanir mega aungvanveginn í Íslandi einmidt takast til greina, hvarámót þær meiga yfirvegast til samlíkingar, ef þar kynni ad vanta einhvörja sérlega lagaákvördun, enn slík líking orsakanna er fyrir hendi, sem géti heimilad laganna analogisku brúkun. Annars á þad, sem þeim fyrrnefndu sérlegu innréttingum vidvíkur, í einu og öllu ad medhöndlast eptir þeim fyrir Ísland géfnu sérlegu tilskipunum, þángad til oss þóknast kynni ad gjöra þará einhvörja umbreytíng. Þannig skulu, til dæmis, þær straffsákvardanir sem innihaldast í þeim íslendsku höndlunar-tilskipunum, vera í gildi, án þess ad þeim dönsku tilskipunum ad því leiti fylgja megi. Loksins skulu og þær sérlegu Políti-tilskipanir, sem géfnar eru fyrir Ísland, t. d. áhrærandi Lausgángara, framvegis gildandi vera.

§ 3.

Þar peníngasektir af jafnri stærd, af þeirri orsök ad formeguninn er minni á Íslandi, þar mundu vera tilfinnanlegari enn annarsstadar í Vorum löndum, svo eiga allar peníngasektir sem ákvardadar

stemte i de for Danmark givne Love, naar de skulle anvendes paa Island, at nedsætte til det halve Beløb af det, der i bemeldte Love er fastsat; hvilket, naar disse kun have foreskrevet den høieste og ringeste Grad af Bøderne, men iøvrigt overladt den nærmere Bestemmelse til Domstolene, bliver at forstaae saaledes, at Bøderne, under de meest formildende Omstændigheder, kunne paa Island nedsættes til det halve af den lovbestemte Mulcts ringeste, og, under de meest skjærpende, ikke maa overstige det halve af dens høieste Grad.

§ 4.

Hvor de for Danmark gjeldende Love foreskrive Straf af Friheds Tab paa en Tid, som ikke er længere end 2 Aar, bliver istedetfor saadan Straf korporlig Revselse af Riis at anvende paa Island, saalænge til hensigtsmæssige Fængsler og Straffeanstalter kunne indrettes sammesteds.

a) Denne Revselse skal, hvor den i hine almindelige Love hjemlede Straf vilde udgjøre 2 Aars Arbeide i en Straffeanstalt være 3 Gange 27 Slag, tildeelte den Skyldige inden lukte Døre, i Sysselmandens og tvende Retsvidners Paasyn, men, hvis Straffetiden vilde have været under 2 Aar, bliver Slagenes Antal forholdsmæssig at formindske, saaledes at de dog aldrig blive færre end 27 Slag.

b) Hvor den almindelige Straf i Overeensstemmelse med Forordningen af 12te Junii 1816 § 5 eller andre Anordninger blot vilde have bestaaet i Fængsel paa Vand og Brød, bliver lige Revselse, men i en forholdsmæssig ringere Grad, at anvende, dog skal Slagenes Tal i intet Tilfælde være ringere end 10.

eru í þeim fyri Danmörk géfnu lögum, þegar þessi eiga að heimfærast til Íslands, að lækkast til helmings þeirrar upphæðar sem tiltekinn er í nefndum lögum; hvað þó, þegar þessi hafa einúngis fyriskrifað þá hæðstu og minnstu stærð sektanna, enn annars yfirlátið dómstólunum þeirra nákvæmari ákvörðun, á að skiljast svoleiðis að sektirnar, þegar kríngumstæður géfa sem besta bót í máli, megi á Íslandi lækkast til helmings Lagasektarinnar minnstu upphæðar, og ei megi stiga, þegar flest miðar þeim ákjærða áfellis, yfir helmíng þeirrar hæðstu.

§ 4.

Hvar sem þau fyri Danmörk gildandi lög fyriskrifa straff af frelsistjóni um visst tímabil, sem ekki er lengra enn 2 ár, á í staðinn fyri slíkt straff líkamleg refsing með vendi að uppáleggjast í Íslandi, þángað til að tilhlýðileg fángelsi og strøffunarhús geta þar innréttuð orðið.

a) Þessi refsing skal, hvar það í téðum almennilegu lögum heimilaða straff mundi hlaupa til tveggja ára erfiðis í strøffunarhúsi, vera þrisvar sinnum 27 vandar högg, hvør hinn seki skal líða innan luktra dyra, að Sýslumanninum og tveimur þíngvottum ásjáandi, enn ef straffstíðinn annars hefði orðið lægri enn 2 ár, á tal höggvanna að minkast að réttri tiltölu, þó svo að þau aldregi verði færri enn 27 högg.

b) Hvar hið almennilega straff samkvæmt Tilskipaninni af 12ta Júní 1816 § 5 ellegar öðrum lagaboðum einúngis mundi hafa verið fángelsi til vatns og brauðs, á lík refsing, enn að réttri tiltölu vægari, að uppáleggjast, þó svo að tala höggvanna í aungu tilfelli sé lægri enn 10.

c) Saafremt endelig kun simpelt Fængsel, efter de almindelige Danske Love, vilde have været forskyldt, bliver den Skyldige enten at ansee med en Mulct fra 5 til 30 Rbdlr. efter Sagens Beskaffenhed og den Paagjeldendes Vilkaar, eller, hvis en saadan Mulct efter Omstændighederne og i Særdeleshed den Skyldiges Forfatning ei er anvendelig, bliver ogsaa i dette Tilfælde den ovenanførte legemlige Revselse at anvende, dog at Slagenes Antal efter Omstændighederne kan nedsættes til 6.

§ 5.

Ingen af de ovenmeldte Revselser skal betage den Straffede sin borgerlige Ære, dog bør den, der træder istedetfor Hensættelse til Arbeide i Straffeanstalterne, have til Følge at den Skyldige, for en saa lang Tid, som dette Straffearbeide skulde have varet, hvilken derfor ogsaa bliver at bestemme i Dommen, bliver under Politiets særdeles Tilsyn, saa at han ikke uden foregaaende Anmeldelse for Repstyreren maae forlade Reppen, eller uden lige Anmeldelse for Sysselmanden, Sysselet. Forovrigt skal, naar en Saadan flytter fra et Syssel til et andet, den Sysselmand, fra hvis Jurisdiction han flytter, naar han udfærdiger Passet for ham, underrette Sysselmanden i det Syssel, hvor den Paagjeldende tager Boepæl, om Flytningen, for at der strax, ved dennes Ankomst til Jurisdictionen, kan meddeles vedkommende Repstyrere de fornødne Forholdsregler; naar den Paagjeldende derimod ikkun flytter fra Rep til Rep, skal Repstyreren herom underrette Sysselmanden.

c) Ef hinn seki loksins einúngis hefdi unnid til einfalds fángelsis-straffs eptir þeim almennilegu Donsku logum, svo á hann annadhvort ad álitast med sektum, frá 5 til 30 Ríkisbánkadala, eptir málsins ásigkomulagi og sjálfs hans ástandi, enn ef slíkum sektum eptir kríngumstædunum og sérilagi ástandi hins seka, ekki verdur vid komid, svo á einnig í þessu tilfelli sú fyrrumgétna líkamlega refsíng ad uppáleggjast, þó svo, ad vandarhagganna tala, eptir kríngumstædunum, géti lækkast til 6.

§ 5.

Enginn af þeim fyrrnefndu refsíngum má svipta hinn straffada sinni borgaralegu Æru; þó á sú, er setst í stadinn fyrir annars verdskuldad erfidi í strøffunarhúsum, ad leida þad af sér, ad hinn seki, um svo lángann tíma sem þettad strøffunar erfidi skyldi hafa varad, og sem þessvegna líka á ad ákvardast í dóminum, sé undirgefin Politiisins sérlegu tilsjón, svo ad hann ekki, án þess fyrirframm ad láta Hreppstjórann vita þad, má víkja úr hreppnum, og ekki heldur úr Sýslunni, án þess ad hafa gefid Sýslumanninum hid sama til vitundar. Annars á, þegar slík persóna fer bygdum úr einni Sýslu i adra, sá Sýslumadur, úr hvørs umdæmi hann víkur, undireins og hann útgefur passana fyrir hinn seka, ad tilkynna Sýslumanninum í þeirri sýslu, hvar hann fær sér adsetu, þessi bólstadaskipti, til þess ad hlutadegandi hreppstjóri géti fengid naudsynlega ávísun í því tilliti undir eins og sakamadurinn kémur í umdæmid. Ef þar á mót hinn sídast nefndi einasta þannig víkur úr einum hrepp í annan, svo á hreppstjórinn ad gefa Sýslumanninum þad til vitundar.

§ 6.

I de Tilfælde, hvor, efter de for Danmark gjeldende Love, Børn under 15 Aar skulle straffes med Riis, kan Straffen, hvor ikke Forseelsens Grad eller andre Omstændigheder skulde tale derimod, under behørig Opsigt fuldbyrdes af Forældre eller Værger; men i modsat Fald bliver der at forholde efter § 4 Litr. c. — Hvilket af disse Alternativer, der i det givne Tilfælde skal finde Sted, bliver at bestemme i Dommen.

§ 7

Naar det herefter maatte behage Os at gjøre nogen Forandring i de almindelige Danske Straffelove, skal denne Forandring og være gjeldende for Island, saafremt Vi ikke, paa Grund af særdeles Omstændigheder, i saa Henseende maatte gjøre en særegen Undtagelse. Dog blive med Hensyn til slige nye Straffebestemmelsers Anvendelse, de samme Regler at iagttage som foreskrives i §§ 2 til 6.

§ 8.

Skjøndt de almindelige nu for Danmark gjeldende Tyvslove, saalænge indtil Vi maatte finde for godt deri at gjøre en Forandring, ogsaa med de i § 4 hjemlede Modificationer fremdeles skulle gjelde for Island, saa skulle dog de, som paa Island stjæle Faar paa Marken, samt de, der udtage og stjæle af Folks Fæ- og Faarehuse enten Faar eller nogen af de i Forordningen af 4de Martii 1690 nævnte Creaturer, ansees efter Omstændighederne med Straf fra 3 Gange 27 Slag af Riis indtil 5 Aars Arbeide i Kjøbenhavns Rasphuus for Mands-

§ 6.

Í þeim tilfellum, hvar börn, ýngri enn 15 ára, eiga, eptir þeim fyri Danmörk gildandi lögum, ad straffast med vendi, má straffid, þegar ekki yfirsjónarinnar stærd edur adrar kríngumstædur ráda þar frá, med tilhlýdilegri tilsjón ad framkvæmast af Foreldrum edur Formyndurum, enn ef ödruvísi á stendur skal hérmed fara eptir § 4 Litr. c. — Í Dóminum á þad ad ákvardast hvör af þessum tveimur mátum í því umdæmda tilfelli veljast eigi.

§ 7.

Þegar þad eptirleidis kann ad þóknast oss ad gjöra nokkra umbreyting í þeim almennilegu dönsku straffslögum, svo á þessi umbreyting líka ad vera gildandi á Íslandi, ef Vér ekki, knúdir þartil af sérlegum kríngumstædum, í slíku efni kunnum ad gjöra einhvörja sérlega undantekníng; þó eiga, í tilliti til slíkra nýrra straffsákvardana heimfæríngar, þær sömu reglur ad adgjætast sem fyriskrifadar eru í §§ 2 til 6.

§ 8.

Þótt þau almennilegu nú fyri Danmörk gildandi þjófnadarlög, þángad til oss kann ad þóknast ad gjöra einhvörja umbreyting á þeim, skuli líka framvegis gilda fyrir Ísland med þeim í § 4 heimiludu lempunargreinum, svo eiga samt þeir sem á Íslandi stela saudum, úti og sömuleidis þeir er ná og stela úr fjár- edur fénadarhúsum manna, annadhvört saudkindum edur einhvörjum af þeim í tilskipuninni af 4da Martsi 1690 nefndu skepnum, ad álítast eptir kríngumstædunum med straffi frá þrisvar sinnum 27 vandarhöggum til 5 ára erfidis í Kaup-

personer, eller i Sammes Forbedringshuus hvis den Skyldige er en Qvindesperson. For anden Gang begaaet Tyverie af de fornævnte Slags bliver lige Arbeide fra 4 til 8 Aar at anvende.

§ 9.

Naar Nogen, som er fundet skyldig til at udrede Boder, ikke seer sig istand til strax at udrede samme, bør Amtmanden give ham en efter Omstændighederne passende Frist, som dog ei maa overstige ½ Aar, for at han i dette Tidsrum kan skaffe det fornødne Beløb tilveie; dog bør saadan Frist ei tilstaaes ham, med mindre han enten kan gjøre tilfredsstillende Forklaring om et Arbeide, hvormed han, efter Rimelighed, kan erhverve det fornødne Beløb, eller der iøvrigt er en anden sandsynlig Udvei for ham til at tilveiebringe samme. Øvrigheden bør endog saavidt muligt være den Skyldige behjelpelig til at erholde Leilighed til, ved Arbeide for det Offentlige eller for privat Mand, at fortjene hvad der til Udredelse af Bøderne behøves. Men forsaavidt den Paagjeldende ikke, i Medhold af det Foranførte, kan tilveiebringe de skyldige Boder, bliver han efter Amtmandens Resolution at ansee med 6 til 20 Slag af Riis i Forhold til Mulctens Størrelse og de øvrige Omstændigheder.

§ 10.

I alle Tilfælde, hvor en Forseelse ei kan udfalde til høiere Straf end Bøder, kan Sagens Forfølgning til Dom, med Amtmandens Samtykke, bortfalde, naar den Paagjeldende mindelig vil

mannahafnar Rasphúsi fyri karlmann, edur í sama stadar betrunarhúsi, ef sá seki er kvennmadur. Fyrir samaslags þjófnad, framinn í annad sinn, á sama erfidi, fra 4 til 8 ára, ad uppáleggjast þeim seka.

§ 9.

Þegar einhvør, hvørjum løglega hefur verid uppálagt ad gjalda sekta útlát, ekki sér sig færann til strax ad borga þau, á Amtmadurinn ad setja honum, eptir kríngumstædunum, tilhlýdilegann frest, sem þó ekki má vera hálfu ári lengri, til þess ad hann á því tímabili géti útvegad sektagjaldid; samt á slíkur Frestur ekki ad veitast honum nema ad hann annadhvørt géti géfid nægilega skírslu um einhvørja vinnu, med hvørri hann, ad líkindum, géti innunnid sér naudsynlega upphæd sektanna, edur líklegt sé ad honum audnist annar útvegur til ad ná hinni sømu. Yfirvaldid á jafnvel, ad svo miklu leiti sem møgulegt er, ad adstoda hinn seka til ad ná hentugleikum til ad innvinna sér þad er vidþarf til lúkníngar sektagjaldsins, annadhvørt med vinnu á almennings edur einhvørrar vissrar persónu kostnad. Enn ad svo miklu leiti sá hlutadegandi ekki, í Medhaldi þess hér framfærda, gétur útvegad þær sektir er hann á í tje ad láta, hlýtur hann, eptir Amtmannsins úrskurdi, ad álitast med 6 til 20 vandarhagga straffi, eptir tiltølu sektanna stærdar og annara kríngumstæda.

§ 10.

Í øllum tilfellum, hvar yfirsjóninn ej getur unnid til hærra straffs enn sektagjalds, má málsins sókn til dóms, med Amtmannsins samþykki, undanfellast, þegar hinn seki gódviljuglega vill lúka þá sekt,-

erlægge den Mulct, hvortil han, efter de gjeldende Love, har gjort sig skyldig, og derhos de Bekostninger, som maatte være paaløbne i Anledning af Undersøgelsen. Om end Mulctens Størrelse ikke er aldeles lovbestemt, kan dog denne Afgjørelsesmaade finde Sted, naar vedkommende Amtmand skjønner, at den tilbudne Mulct staaer i et passende Forhold til Forseelsens Beskaffenhed og de øvrige Omstændigheder, der ved Bestemmelsen af Mulctens Størrelse vilde være at tage i Betragtning. Iøvrigt er det en Selvfølge, at den Mulct, som Nogen i de foranførte Tilfælde, med Overøvrighedens Approbation, har at erlægge, baade med Hensyn til Afsoning efter § 9, og til Straffens Skjærpelse i Tilfælde af Forseelsens Gjentagelse, skal have samme Virkning, som om saadan Mulct var ham paalagt ved Dom.

§ 11.

Hvad i Særdeleshed Hoers Forbrydelsen angaaer, da ville Vi, at Straffen, i det Væsentlige i Overeensstemmelse med de for Tiden gjeldende Anordninger, skal være første Gang Boder fra 8 til 15 Rbdlr. til Justitscassen, og anden Gang fra 16 til 30 Rbdlr., men findes Nogen oftere i slig Forseelse vil Straffen blive 27 til 2 Gange 27 Slag Riis, dog at, naar Omstændighederne tale derfor, en Mulct fra 32 til 60 Rbdlr. kan træde i Stedet. Og ligesom § 10 vil finde Anvendelse i Henseende til Bestemmelsen af fornævnte Boder, saaledes vil der, naar disse skulle afsones, være at forholde efter § 9. Saa skal og Amtmanden fremdeles være bemyndiget til efter Omstændighederne at eftergive Hoer-Straffen, naar den fornærmede Ægtefælle, som vil fortsætte Ægteskabet, derom nedlægger Forbøn, dog kun hvor der ingen Anledning er til at antage, at hiin Forbøn har sin Grund i en

hvorja hann, eptir þeim gildandi løgum, hefur verdskuldad, og þaradauki þann kostnad sem þegar kynni af rannsókninni ad hafa orsakast. Þótt sektanna stærd ekki sé algjørlega ákvørdud med løgum, má samt þessi úrlausnar-máti brúkast, þegar hlutadegandi Amtmadur skynjar ad þær tilbodnu sektabætur svari, ad réttri tiltølu, til yfirsjónarinnar ásigkomulags og annara kríngumstæda sem ættu ad koma til yfirvegunar vid ákvørdun bótanna upphædar. Ad ødru leiti er þad sjálfsagt, ad þær bætur, sem nokkur í fyrrgreindum tilfellum, med hins hærra Yfirvalds samþykki, á ad borga, bædi med tilliti til afplánunar straffsins, eptir § 9, og til refsingarinnar skerpíngar, þegar yfirsjóninn er framinn ad nýu, á ad hafa sømu verkun, sem slíkar bætur hefdu verid honum uppálagdar med dómi.

§ 11.

Ad því leiti sem hórdómsbrotum sérílagi vidvíkur, viljum Vér ad straffid eiginlegast, samkvæmt þeim nú sem stendur gildandi lagabodum, skuli vera í fyrsta sinn bætur, frá 8 til 15 Ríkisbánkadala, til Justitzkassans og í annad sinn frá 16 til 30 Rbdla., enn finnist nokkur optar sekur í slíkri yfirsjón á straffid ad vera frá 27 til tvisvar 27 vandarhagga, þó svo, ad þegar kríngumstædurnar ráda þartil, bætur, fra 32 til 60 Ríkisbánkadala, komi í stad refsingarinnar. Eins og § 10 á ad takast til greinar í tilliti til ákvardanar fyrrnefndra sekta, svo á og, ef þær eiga ad afplánast med réfsingu, ad breyta eptir § 9. Svo skal og Amtmadurinn eptirleidis hafa myndugleika til, eptir kríngumstædunum, ad eptirgéfa hórstraffid, þegar þad hjónanna, mót hvørju brotid er framid, og sem vill framhalda hjúskapnum, gjørir fyribón þarum, — þó einúngis þegar svo stendur á, ad aungvar líkur sjeu til þess ad

lastværdig Overeenskomst om med Ligegyldighed at ansee Brud paa den ægteskabelige Troskab, og heller ikke nogen anden særdeles forargelig Omstændighed har været forbunden med Forseelsen. Saa bør den fuldkomne Eftergivelse ikke heller kunne finde Sted uden for første Gang begaaet Forseelse, hvorimod den fornærmede Ægtefælles Forbøn med Hensyn til den, som findes skyldig i anden Gang begaaet Forseelse, ei kan have videre Virkning, end at Mulcten kan nedsættes indtil 8 Rbdlr., og naar Forseelsen oftere er begaaet, kan Øvrigheden ingen Nedsættelse bevilge i den derfor oven fastsatte Straf. I øvrigt kan hverken den Eftergivelse af Straffen for første Gang begaaet Hoer eller den Nedsættelse i Mulcten for 2den Gang begaaet Forseelse, som Øvrigheden i Medhold af det Foranførte er bemyndiget til at forunde, betage Forseelsen noget af den Virkning, den skal have paa Straffen i Gjentagelses Tilfælde.

§ 12.

Den, som 3 Gange har gjort sig skyldig i Leiermaal med forskjellige Personer, straffes med Bøder som for første Gang begaaet Hoer; for fjerde Gang begaaet Leiermaal med forskjellige Personer anvendes den for anden Gang begaaet Hoer fastsatte Bod, og for end yderligere gjentaget Leiermaal med forskjellige Personer straffes den Paagjeldende som for 3die Gang begaaet Hoer.

Hvad det Slags Leiermaal angaaer, som de hidtil gjeldende Love, paa Grund af skjærpende Omstændigheder, have gjort til Gjenstand for nogen særdeles Straf, da bliver den Skyldige, om det end er dens første Forseelse, at ansee med den ovennævnte for 3 Gange begaaet Leiermaal med forskjellige Personer bestemte Straf; dog ind-

tjed fyribón sje grundvöllud á því lastverda samkomulagi ad skifta sér ekkert af slíkum hjúskapar brotum, og heldur ekki nein önnur sérlega hneixlanleg kríngumstæda hefur verid sameinud yfirsjóninni. Svo á og ekki heldur hin fullkomna eptirgjöf sektanna ad veitast nema fyri þad hórdómsbrot sem framid er í fyrsta sinn, hvarámót fyribón þess hjónanna sem saklaust er, med tilliti til þess er í annad sinn er sekur ordinn, ekki getur haft frekari verkun enn þá, ad sektirnar meiga lækkast til 8 Rbdla., enn þegar yfirsjóninn er optar drýgd, má Yfirvaldid ekki veita neina lækkun á því fyrir hana ad framan tiltekna straffi. Annars getur hvorki tjed uppgjöf á straffinu fyrir hórdómsbrot í fyrsta sinn, nje sú lækkun á sektunum fyri þad sem annad sinn er framid, hvorja Yfirvaldid, í Medhaldi þess fyrrgreinda hefur myndugleika ad veita, svift yfirsjónina því minnsta af þeirri verkun sem hún á ad hafa á straffid, ef hún optar drýgd verdur.

§ 12.

Sá sem þrisvar hefur gjört sig sekan í legordsmálum med adskiljanlegum persónum, straffist med sömu sektum sem fyrir hórdómsbrot í fyrsta sinn; fyri legordsbrot í fjórda sinn med adskiljanlegum persónum gjaldist sú fyrir hórdómsbrot í annad sinn ákvardada sekt, enn sje legordsbrotid optar drýgt med adskiljanlegum persónum, straffist hinn seki sem fyrir hórdómsbrot í þridja sinn.

Ad svo miklu leiti þeim legordssökum vidvíkur fyri hvör þau híngad til gildandi lög, vegna skérpandi kríngumstæda, hafa ákvedid nokkurt sérlegt straff, þá á sá seki, þótt þad sé hans fyrsta yfirsjón, ad álítast med því fyrrnefnda fyri legordsbrot í þridja sinn med adskiljanlegum persónum ákvardada straffi; — samt er þetta aungvan-

befattes herunder ikke Blodskam, saalidet som Voldtægt, ei heller de Leiermaal, paa hvilke Lovens 2 B. 2 C. 5 Art., enten umiddelbar eller analogice kan anvendes, eller det der omhandles i Forordningen af 9de Juli 1745, thi med Hensyn til alle slige Forbrydelser skal der uden videre forholdes efter de for Danmark gjeldende Love. Iøvrigt bliver Lovens 6 B. 13 C. 3 Art. sammenholdt med Forordningen af 12te Juni 1827 nøie at overholde, den sidste dog med den Forandring i Straffen, som flyder af nærværende Anordnings § 4, hvorimod Budet i Anordningen angaaende et og andet i Ægteskab og imod Løsagtighed, m. v. dateret 3die Juni 1746 § 12 sidste Membrum, bortfalder.

Det er derhos en Selvfølge, at vedkommende Overøvrighed bør fjerne de Personer, i Henseende til hvilke Lovens 6 B. 13 C. 3 Art. og Forordningen af 12te Juni 1827 bringes i Anvendelse, saa langt fra hinanden i et Syssel, som efter Omstændighederne maatte findes fornødent.

§ 13.

I Henseende til Arrest paa Personer, der ere sigtede for Misgjerninger, bør vel de i Danske Lov og tilhørende Anordninger herskende Grundsætninger for Fremtiden tjene til Regel. Men da Fangeholdet paa Island er forbunden med særdeles Besværlighed og Bekostning for det Offentlige, saa bliver det dog saa meget som muligt at indskrænke. Dommeren skal derfor, efter at Præliminair-Forhøret er sluttet, være bemyndiget til, saafremt der, efter samtlige Sagens Omstændigheder, ingen Anledning er til Frygt for Undvigelse, at fritage den Sigtede for den Arrest, som han, efter Beskaffenheden af den Forbrydelse, hvorfor han er sigtet, i Forbindelse med de Oplys-

vegin ad skilja um blódskømm, edur naudgun, edur þau legordsbrot, til hvørra Laganna 2 B. 2 K. 5 A. annadhvørt einmidt edur analogice gétur heimfærst, edur þad sem umgétid er í Tilskipaninni af 9da Júlí 1745, því med tilliti til allra slíkra afbrota á ad øllu leiti ad breyta eptir þeim fyri Danmørk gildandi løgum. Annars eiga bod Laganna í 6 B. 13 K. 3 A., samanborinn vid Tilskipan af 12ta Júní 1827, nákvæmlega ad haldast, hin sídarnefnda þó med þeirri umbreyting á straffinu sem flýtur af nærverandi tilskipunar § 4, hvarámót bod tilskipunarinnar af 3da Júní 1746 § 12 í sídústu grein um eitt og annad vidvíkjandi hjónabandi og legordsmálum m. fl. gánga úr gildi.

Þad er héradauki sjálfsagt ad hid hlutadegandi hærra Yfirvald á ad sorga fyrir ad þær persónur, til hvørra Laganna 6 B. 13 K. 3 A. og tilskipuninn af 12ta Júní 1827 eiga ad heimfærast, fjærlægist svo lángt hvør frá annari í sømu Sýslu, sem eptir kríngumstædunum kann ad álítast naudsynlegt.

§ 13.

Í tilliti til Vardhalds þeirra persóna sem ásakadar eru fyri misgjørnínga, eiga þær í Dønsku Løgum og tilheyrandi tilskipunum drottnandi grundvallarreglur eptirleidis ad takast til greina. Enn þar Fángahaldid á Íslandi er mjøg ørdugt og kostnadarsamt fyrir Almenníng, hlýtur þad samt ad takmarkast ad svo miklu leiti sem møgulegt verdur. Dómarinn skal þessvegna, eptir ad frumprófid er til lykta leidt, hafa myndugleika til, þegar annars, eptir gjørvøllum málsins kríngumstædum, engin orsøk er til ad óttast fyri burtstrokn, ad vægja þeim ásakada fyri því vardhaldi, sem hann, eptir ásigkomulagi þess afbrots hvarfyrir hann er ákjærdur, í sameiníng med þeim

ninger, som desangaaende ere fremkomne, kunde være undergivet, og det enten mod eller, efter Omstændighederne, endog uden Caution. Dog bør heraf ikke gjøres Brug, hvis Forbrydelsen er af det Slags, hvorfor Loven fastsætter Livsstraf, eller nogen af de Straffe, der komme Livsstraf nærmest. Saa bør Dommeren og, hvor den Paagjeldende, i Medhold af den foranførte Regel, indtil videre befries for personlig Heftelse, tilkjendegive denne, at han ikke maae forlade Sognet eller hvilketsomhelst District, hvortil det, efter Omstændighederne, findes fornødent at indskrænke ham, men at han derimod uden Ophold har at indfinde sig, naar han af Dommeren kaldes, og at han, hvis han sidder Dommerens i saa Henseende givne Befalinger overhørig, strax kan vente at blive heftet. Dommeren kan endvidere, hvis han, efter Omstændighederne, finder det tjenligt, paalægge den Sigtedes Husbond eller en eller flere andre paalidelige Mænd, at have vaagent Øie med ham, og strax at gjøre Anmeldelse, naar han egenmægtig forlader sit Opholdssted, eller der opstaaer Mistanke om at han vil undvige. Iøvrigt blive Fangerne fremdeles at bevogte hos den Repstyrer eller anden Mand, hos hvem Sysselmanden finder, at Fangen, saavel med Hensyn til Localet, som Mandens Paalidelighed, kan være sikkrest bevaret. Til farlige Fangers Bevogtning skulle Reppens Bønder tilsiges efter Omgang og Sysselmandens Bestemmelse. For Bevogtning, saavel for Localet som for Vagtholdet, tilkommer Vedkommende, i Overeensstemmelse med Sportelreglementet af 10de September 1830 § 72, 1 Rbdlr. ugentlig. For Fangernes Forpleining maa, alt eftersom disse arbeide hos Arrestholderen eller ikke, betales fra 8 Skilling daglig indtil 1 Rbdlr. ugentlig efter Amtmandens nærmere Bestemmelse.

skirslum sem þarum eru frammkomnar, annars lída ætti, annadhvort mót vordslum, edur jafnvel, eptir kríngumstædunum, án þeirra. Samt má enginn nota sér af þessu leisi, ef afbrotid er þesskonar sem løginn leggja lífsstraff vid, edur nokkurt af þeim strøffum sem gánga næst lífsstraffi. Líka á Dómarinn, þegar sá ákjærdi, í medhaldi fyrrgreindrar reglu, fyrstum sinn fríast frá persónulegu Fángelsi, ad tilkynna þessum, ad hann ekki megi víkja úr sókninni, edur neinu því bygdarlagi, innan hvørs hans vera, eptir kríngumstædunum, álítst naúdsynlega ad hljóta takmarkast, enn ad hann þarámót, án dvalar, eigi ad mæta þegar hann af Dómaranum kallast, og ad hann, ef hann ekki hlýdir dómarans skipunum í því tilliti, megi fángelsis vænta. Dómarinn má ennfremur, ef hann, eptir kríngumstædunum, álítur þad gagnlegt, uppáleggja husbónda hins ákjærda ellegar einum edur fleiri ødrum áreidanlegum mønnum, ad gjæta vel ad honum og strax ad géfa hlutadegendum til kynna, ef hann af sjálfsdádum yfirgéfur sinn adsetustad, edur grunsemd géfst um þad ad hann muni ætla ad strjúka Annars eiga fángarnir framvegis ad vaktast af þeim Hreppstjóra edur ødrum manni, hjá hvørjum Sýslumanni virdist ad fánginn, bædi í tilliti til húsakynna og Mannsins áreidanlegleika, sje vissast geymdur. Til fárlegra fánaa voktunar eiga hreppsins bændur ad kallast, til skiftis, eptir Sýslumannsins ákvørdun. Fyrir voktunina, svovel fyrir húsnædid sem fyrir vardhaldid, á hlutadegandi, samkvæmt Aukatekjureglugjørdinni af 10da September 1830 § 72, ad fá 1 Ríkisbánkadal um vikuna. Fyri vidurværi fánganna má, ad tiltølu til þess hvort þeir vinna hjá vardhaldsmanninum eda ekki, borgast frá 8 Skildingum um daginn til 1 Rbdals. um vikuna, eptir Amtmannsins nákvæmari ákvordun.

§ 14.

Dommeren bør og, om end den Paagjeldende skaanes for personlig Arrest, hvor Omstændighederne fordre det, seqvestrere dennes Eiendele eller saameget deraf, som findes fornødent til Sikkerhed for Omkostninger og Skades Erstatning samt hvad der ellers kan blive at udrede af ham. Det saaledes Seqvestrerede maa ikke uden Dommerens Samtykke afhændes, pantsættes, eller bortflyttes, inden alt hvad der i fornævnte Henseende paaligger den Sigtede er udredet, hvormed det naturligviis og maa staae ved Siden, dersom han ved endelig Dom vorder fritaget for alt saadant Ansvar.

§ 15.

Forfølgningen af Forbrydelser kan paa Island iværksættes af Sysselmanden, uden at nogen Ordre hertil fra Amtmanden er fornøden, dog bør der snarest muligt gjøres Indberetning til denne Øvrighed angaaende Sagens Beskaffenhed, og hvad der i samme er foretaget. Saa skal og Actors Udnævnelse for Fremtiden bortfalde ved Underretterne, hvorimod det ikke skal nægtes den Tiltalte at faae en god Mand beskikket til sit Forsvar, naar han attraaer det, hvorom hans Erklæring altid bør afgives. Derimod har enhver Dommer paa det omhyggeligste at sørge for, at intet efterlades, som kan tjene til Sagens fuldstændige Oplysning, og derved ikke lade det sig være mindre magtpaaliggende at fremskaffe enhver Oplysning, som kan tjene til den Sigtedes Frifindelse eller til Nedsættelse i den Straf, der kan blive ham at idømme, end at tilveiebringe Beviserne om hans Skyld, hvilket og Vor Landsoverret haver at iagttage, ligesom det og af Vor Hoiesteret vil blive noie paaseet. Sysselmanden har selv at foranstalte

§ 14.

Dómarinn á einnig, þótt hinum ákjærda sé hlíft fyri persónulegu fángelsi, þegar kríngumstædurnar krefja þess, ad kyrrsetja hans eignir, edur svo mikid af þeim, sem álítst naudsynlegt til vissu fyrir endurgjaldi kostnadar og skadabóta, og alls annars er honum ber ad útsvara. Hid þannig kyrrsetta má ekki, án Dómarans samþykkis, afhendast, pantsetjast edur burtflytjast, fyrr enn allt sem í ádurgreindu tilliti gjaldast á af þeim ásakada, er borgad, ellegar hann, sem hlýtur ad hafa sömu verkun, med endilegum dómi verdur fríadur frá allri slíkri ábyrgd.

§ 15.

Sókn misgjörníngsmála má, á Íslandi, framkvæmast af Sýslumanni, án þess ad þartil þurfi neinnrar skipunar frá hlutadeiganda Amtmanni; samt á þarum, svo fljótt sem mögulegt er, skírsla ad gjörast til þessa Yfirvalds um málsins ásigkomulag og þad sem í því hefur sýslad verid. Líka á Actors skikkun framvegis ad undanfellast vid Undirréttina, hvarámót ekki má neita þeim ákjærda um ad fá gódann mann settann sér til talsmanns, ef hann óskar þess, hvarum hann sjálfr ætíd á ad auglýsa sinn vilja. Þarámót á sérhvor Dómari sem ítarlegast ad bera umhyggju fyri því, ad ekkert forsómist er þénad geti til málsins fullkomnu upplýsíngar, og þar hjá ekki láta sér þad vera midur umhugad ad útvega sérhvorja skírslu er midad gæti til sýknu hins ákjærda edur linunar þess straffs til hvors hann dæmast kynni, enn hitt, ad útvega bevísíngar fyrir afbrotum hans, hvors og vor Landsyfirrettur á ad gjæta, eins og þess af Vorum hædsta Rétti mun nákvæmlega gætt verda. Sýslumadurinn á sjálfur

det Fornødne til Underretsdommens Indankning for Landsoverretten, naar den Dømte det begjerer, og Sagen ikke efter Forordningen af 11te Juli 1800 § 10 er inapellabel. Det samme haver Sysselmanden og at iagttage, naar Dommen gaaer ud paa Strafarbeide for Livstid eller høiere Straf, om endog den Domfældte ei begjerer Appel. Men hvor ingen saadan Straf er fastsat ved Dommen, og den Dømte ei begjerer Appel, bliver dog Underrettens Dom ikke at fuldbyrde førend det til Amtmanden er indstillet og ved dennes Resolution afgjort, om den, paa Justitiens Vegne, bør indstevnes, og naar Amtmanden dertil finder Anledning, gjør han fornøden Indstævnings Paategning, som Sysselmanden foranstalter forkyndt. Iøvrigt bliver det herved at iagttage, at Dommen ei allene bør indstævnes paa Justitiens Vegne til høiere Ret, naar Amtmanden antager at den Sigtede urettelig er frifunden, eller at Straffen er mindre end den, efter Loven, burde være, men og naar han maatte skjønne at Dommen, uagtet den Domfældte erklærer sig tilfreds, maatte være gaaet denne for nær.

§ 16.

Naar en Landsoverretsdom kun tilkjender den Paagjeldende en Straf af det Slags, som ombandles i denne Anordnings § 4 Littr. b og c, skal denne ikke være berettiget til at forlange Sagen indstævnet for Høiesteret. Derimod bør dette ikke nægtes Nogen, der er dømt til Straf efter sammes Littr. a, ligesom det og iøvrigt, i Henseende til Dommes Appellabilitet, skal forblive ved de almindelige Anordninger.

ad rádstafa því naudsynlega til áfríunar Undirrettardómsins fyri Landsyfirrétti, þegar sá dæmdi beidist þess, og málid annars ekki er medal þeirra sem eptir tilskipuninni af 11ta Júlí 1800 § 10 ekki meiga appellerast Hins sama á Sýslumadurinn líka ad gjæta þegar Dómurinn hljódar um Straffserfidi uppá Lífstíd edur þýngra straff, jafnvel þótt hinn dómfelldi ekki beidist appells. Enn hvar ekkert slíkt straff er fastsett med dóminum, og sá dæmdi ekki beidist appells, á samt Undirréttarins dómur ekki ad framkvæmast fyrr enn þad er sett til Amtmannsins adgjörda og med hans Úrskurdi afgjört hvört dómurinn eigi, réttlætisins vegna, ad innstefnast, — og þegar Amtmadurinn finnur orsök vera þartil, semur hann þá þartil naudsynlegu stefnufars áteiknun, hvörja Sýslumadurinn lætur auglýsa. Annars skal þad hérvid adgjætast ad dómurinn ekki einúngis á ad innstefnast, réttlætisins vegna, til ædri réttar, þegar Amtmanninum virdist ad hinn ásakadi sje ránglega sýknsaka dæmdur, ellegar ad straffid sje minna enn þad eptir lögunum ætti ad vera, heldur og líka þegar hönum lítst svo, sem ad dómurinn, þótt hinn dómfelldi játi sig vera ánægdann med hinn sama, sje honum hardari enn skyldi.

§ 16.

Þegar Landsyfirréttarins dómur einúngis dæmir hinn ásakada til slíks straffs sem umhöndlad er í þessarar tilskipunar § 4 Littr. b og c, á hann ekki ad hafa rétt til ad beidast þess ad málinu sé stefnt til hædsta Réttar. Þarámót á þad ekki ad meinast neinum sem dæmdur er eptir sama § Littr. a, eins og allt annars, í tilliti til þess hvört appellera megi frá dómum, á ad standa vid þad sem ákvardad er í almennilegum tilskipunum.

§ 17.

De ifølge Reskriptet af 25de Juli 1808 § 4 oprettede særskilte Sagefaldskasser skulle for Fremtiden ophøre, hvorimod de til Delinqventomkostningers Bestridelse fornødne Summer foreløbig skulle udredes af vedkommende Amtsrepartitionsfond, dog at der, hvad i Særdeleshed det Actorerne ved Vor Høiesteret i islandske Sager tilkommende Salair angaaer, forholdes efter Vort allerhøieste Reskript af 21de December 1831. Iøvrigt bør de i Delinqventsager medgaaende Udgifter, efterat de derover indgivne Regninger ere reviderede og approberede af Amtmanden, efter denne Embedsmands Foranstaltning, inddrives hos Delinqventen eller hvem der ellers efter Dommen haver at erstatte samme, men, forsaavidt Erstatning ei saaledes kan faaes, bæres Byrden af vedkommende Amtsrepartitionsfond, hvis Udgifter lignes paa Amtets Beboere indtil videre paa den hidtil brugelige Maade. Hvorledes der skal forholdes med fornævnte Sagefaldskasses Beholdninger og sammes fremtidige Indtægter, forbeholde Vi Os nærmere at bestemme.

§ 18.

Da Indholdet saavel af Vort Reskript af 25de Juli 1808, som af det senere under 3die Mai 1816 udgivne, forsaavidt det endnu skal blive ved Magt, deels følger af denne Vor Anordnings almindelige Regler, deels særlig er optaget i samme, saa ville disse Reskripter for Fremtiden ikke komme i Betragtning.

§ 17.

Þeir eptir Kongsbréfi af 25ta Júli 1808 § 4 stiftudu Sakafallskassar skulu framvegis afteknir vera, hvarámót þeir til Sakamálakostnadar útgjalds naudsynlegu peningar fyri framm skulu borgast af hlutadegandi Amts-Repartitionar sjód, þó svo, hvad sérílagi vidvíkur þeim launum, er Actórum fyrir Vorum hædsta Rétti bera í íslendskum málum, ad þarmed sé breytt eptir Voru allrahædsta koníngsbréfi af 21ta December 1831. Annars á þad til sakamála kostnadar naudsynlega útgjald, eptir ad þeir þaryfir inngéfnu reikníngar eru yfirskodadir og samþykktir af Amtmanni, eptir þessa embættismanns rádstøfun, ad heimtast af sakamanninum, edur sérhvørjum ødrum sem eptir dóminum á ad endurgjalda hid sama, — enn ad svo miklu leiti endurgjaldid eigi þannig getur útvegast, á sú byrdi ad leggjast á hlutadegandi Amtsrepartitiónar sjód, hvørs útgjøld, eptir gjørdum jafnadarreikníngi, borgast eiga af Amtinu uppá þann hingadtil brúkanlega máta. Hvørnig fara skuli med fyrrnefndra Sakafallskassa eptirstødvar og tekjur framvegis, tilskiljum Vér Oss nákvæmar ad ákvarda.

§ 18.

Þar innihaldid, svovel af Voru koníngsbréfi af 25ta Júlí 1808, sem af því seinna, þann 3da Maí 1816 útgefna, svo framarlega sem þad enn gildir, ad nokkru leiti fylgir af þessarar Vorrar tilskipunar almennilegu reglum og ad ødru leiti sérlega er innfært í hana, svo eiga þessi koníngsbréf eptirleidis ekki ad koma til Yfirvegunar.

Hvorefter de Vedkommende sig have allerunderdanigst at rette.

Givet i Vor Kongelige Residentsstad Kjøbenhavn,
den 24de Januari 1838.

Under Vor Kongelige Haand og Segl.

Frederik R.

Stemann.

Ørsted. Lassen. Lange. Hansen. Bentzen.

Hvareptir Hlutadegendur sér allraundirgefnast ega ad hegda.

Géfid í Vorum Konúnglega Adseturstad Kaupmannahøfn, þann 24da Janúarí 1838.

Undir Vorri Konúnglegu Hønd og Innsigli.